

zadnější hypotekární věřitelé zkráceni; upouští-li však věřitel od účtování některé pohledávky, vzdává se tím nároku na její přikázání z nejvyššího podání, což jest jen v zájmu zadnějších hypotekárních věřitelů a může proto takové prohlášení vždy, i po rozvrhovém roku, a to i v řízení opravném učiniti. Nemohlo přece býti úmyslem zákonodárce, by zamezil uspokojení oprávněných nároků zadnějších věřitelů ve prospěch pohledávky buď neexistující nebo úvěrní pohledávky nekryté zástavním právem, když sám věřitel si toho uspokojení nepřeje, jako v tomto případě. Rekursní soud mohl a měl vyhověti návrhu rekurentovu na vyloučení pohledávky z běžného účtu na jméno P. v částce 67.243 Kč. Bylo proto vyhověti dovolacímu rekursu v těchto směrech.

Čís. 11981.

Předměty, jež slouží k tomu, by mohl dlužník svůj byt se zařízením pronajati, nelze vyloučiti z exekuce (§ 251 čís. 6 ex. ř.), třebaže se dlužník zavázal obstarávati osobně úklid pronajatých místností.

(Rozh. ze dne 14. října 1932, R I 763/32.)

Dlužnice navrhla, by byla zrušena exekuce na části nábytku, tvořící zařízení pokojů, jež dlužnice pronajímala podnájemníkům. Soud první stolice návrh zamítl, rekursní soud návrhu vyhověl a exekuci zrušil. Důvody: Prvý soud zamítl návrh, domáhající se zrušení exekuce maje za to, že nejde o věci, jichž jest třeba k osobnímu dalšímu výkonu výdělečné činnosti dlužnice, ježto pronajímání bytu podnájemníkům nelze pokládati za živnost. Leč první soud přehlíží, že ochrany podle § 251 čís. 6 ex. ř. má se dostati nejen řemeslníkům a maloživnostníkům, nýbrž i ručním a továrním dělníkům a jiným osobám, které si ručními pracemi opatřují výdělek a že proto dlužnici, která, jak zjištěno, se živí jen pronajímáním dvou pokojů podnájemníkům a při tom ruční práce uklízení jim koná, jest podřaditi pod řečenou ochranu zákona a zabavený nábytek, jakožto předměty, jichž potřebuje k osobnímu dalšímu výkonu své výdělečné činnosti, vyloučiti podle § 251 čís. 6 a § 39 čís. 2 ex. ř. z exekuce. Jest poukázati na důvody rozhodnutí nejvyššího soudu sb. n. s. čís. 10.392, podle nichž i majitelce dívčího pensionátu, pokud jde o drobnou živnost, t. j. živnost v menším rozsahu provozovanou, přiznati jest co do zařízení jejího podniku ochranu zákona ve smyslu § 251 čís. 6 ex. ř.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Povinná potřebuje předmětů bytového zařízení, jichž vyloučení z exekuce se domáhá, podle svých vlastních údajů k tomu, by mohla svůj byt se zařízením pronajati. Nejde tudíž o předměty v § 251 ex. ř. pod čís. 1 uvedené a tudíž z exekuce vyloučené (rozh. nejv. soudu čís. 8836). Tyto předměty nelze však, jak činí rekursní soud, vyloučiti z exekuce ani podle § 251 čís. 6 ex. ř. Účelem ustanovení § 251 čís. 6 ex. ř. bylo odstraniti pochybnosti, že mohou činiti nárok na vybavení z exekuce i osoby,

jichž povolání nepozůstává právě v ručních pracích v užším smyslu, nýbrž v pracovních výkonech jiného druhu, na příklad malí povozníci, malí zasílatelé, veslaři, artisté a j. (vým. min. sprav. ze dne 2. června 1914 v. m. čís. 43). Vždy se však předpokládá, že výdělečná činnost pozůstává převážně právě v oněch pracovních výkonech. I když se pronajímatel zařízených pokojů zavázal, obstarávati osobně úklid pronajatých místností, nestává se tím osobou, která si ručními pracemi opatřuje výdělek ve smyslu § 251 čís. 6 ex. ř. Neboť při podnájmu zařízených pokojů jde hlavně o úplatu za přenechání pronajatých místností k užívání, kdežto obstarávání, uklízení těchto místností, i když jest při pronájmu ujednáno, jest pracovním výkonem vedlejšího a podřadného významu, čemuž nasvědčuje i nepatrnost odměny za úklid v poměru k nájemnému. Nehledíc k tomu, nejsou zabavené předměty, jichž vyloučení se povinná domáhá, v souvislosti s pracovním výkonem uklízení, nýbrž slouží výhradně účelům pronájmu. Zabavené předměty bytového zařízení nejsou proto vyloučeny z exekuce ani podle § 251 čís. 6 ex. ř. Poukaz rekursního soudu na rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 10.392 sb. není případný, poněvadž šlo o úplně jiný skutkový a právní základ, o zabavení zařízení živnostenského podniku (dívčího pensionátu).

Čís. 11982.

Zákon ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n., o základních ustanoveních soudního řízení nesporného.

Výtka, že na souzený případ nelze použití určitého ustanovení zákona, jest výtkou nezákonnosti (§ 46 (2) zák.). Otázka však, zda nižší soudy souzený případ v mezích správně použitého ustanovení zákona posoudily správně, jest otázkou právního posouzení.

Předpisu § 142 obč. zák. jest použití obdobně i v případech, kde se manželé rozejdou bez rozvodu nebo rozluky.

(Rozh. ze dne 14. října 1932, R I 787/32.)

O b a n i ž š í s o u d y rozhodly souhlasně otázku, komu z obou fakticky odloučeně žijících manželů mají býti nezletilé děti ponechány ve výchově a výživě, v ten rozum, že zamítly návrh otce, by mu byly dívky odevzdány do výchovy a výživy, a uložily otci, by na dívky platil výživné. P r v n í s o u d stanovil výživné na 300 Kč měsíčně (po 150 Kč), r e k u r s n í s o u d snížil výživné na 240 Kč měsíčně (po 120 Kč). V dovolacím rekursu napadl otec usnesení rekursního soudu jen potud, pokud byly dívky odevzdány do výchovy a výživy matce, a pokud mu bylo vůbec uloženo platiti výživné v penězích; proti výši výživného nebrojil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, pokud napadal usnesení rekursního soudu; v nenapadené části co do výše výživného ponechal usnesení rekursního soudu nedotčeným.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs není opodstatněn. Není v rozporu se spisy předpoklad rekursního soudu, že otázka manželského společenství manželů není ještě konečně rozhodnuta, neboť jest nesporné, že společenství to